

Resulta irònic, però, des que vam patir els atacs, la posta de sol és espectacular. Des de la finestra del nostre apartament veig com el cel esclata en tonalitats taronges, vermelles i violetes, com una fruita madurada al sol. A mesura que el sol s'acomiada, els núvols s'encenen vestits d'una llum molt càlida i m'inquieto en imaginar l'escena com un incendi a punt de consumir la gent que encara pugui quedar al carrer.

L'escalfor em fuig del cos per moments i intento controlar la tremolor de les mans mentre faig córrer la cremallera de la motxilla. Em calço les botes, que són les meves preferides perquè una vegada la Misty Johnson em va dir que li encantaven els estrips de cuir que en decoren el lateral. La Misty és — bé, era— una animadora amb un gust exquisit, així que en aquell mateix moment vaig decidir que les botes serien part del meu segell, la meva aposta personal per la moda, tot i que era conscient que les havien fabricades per fer senderisme. Ara continuen sent les meves botes preferides, no tant perquè fossin del gust de la Misty, sinó perquè els estrips de cuir són ideals per col·locar-hi el ganivet.

Faig lliscar dins la bosseta de la cadira de rodes de la Paige els ganivets de carnisseria que he afilat fa un moment. M'ho penso dues vegades abans de deixar-ne un al carro de la compra que la mare guarda al menjador. Finalment l'hi poso, entre una pila de Bíblies i un munt d'ampolles buides de refresc. Quan no em mira, encara hi deixo un manyoc de roba al damunt perquè no es vegi. Espero que mai no hagi de saber que hi duu un ganivet, dins el carro.

Abans que el sol es pongui del tot, he d'ajudar la Paige a baixar les escales que condueixen al vestíbul. Com que al seu dia va preferir una cadira de rodes de tota la vida en comptes d'una d'elèctrica, és capaç de fer-la rodar tota sola, fins i tot escales avall, però sé que quan jo l'empenyo o la duc en braços se sent més segura. Ignorem l'ascensor: ara ja no serveix per a res, tret que vulguis córrer el risc de quedar-t'hi atrapat si marxa la llum.

Mentre la mare baixa la cadira buida pels tres pisos d'escales, jo em carrego la Paige a l'esquena. Noto els ossos de la meva germana contra la pell. Pesa

massa poc per ser una nena de set anys, i això m'aterra més que res del que estigui passant a fora.

Un cop arribem al vestíbul, deixo la Paige a la cadira i li recullo un floc de cabells foscos darrere l'orella. Veient els pòmuls elevats i aquests ulls que recorden tant la foscor de la nit, qualsevol podria pensar que som bessones. Té cara de nena petita. Sembla una fadeta, però, si tingués deu anys més, seríem idèntiques. De totes maneres, encara que totes dues en tinguéssim disset, mai ningú no podria confondre'ns. Seria més fàcil confondre la calor i el fred, el dia i la nit. N'hi ha prou de veure-la: fins i tot espantada com està, mentre dibuixa un somriure gairebé introbable, la meva germana pateix més per mi que per ella. Vull que em noti segura, així que miro de fer-li la mitja rialla per retornar-li el seu somrís frustrat.

Torno al tercer pis per ajudar la mare a baixar el carro, que resulta molt aparatós de carregar, perquè tot el que hi ha entaforat a dins dringa mentre fem unes passes d'allò més barroeres escales avall. És la primera vegada que m'alegro que a l'edifici no hi quedi ningú que pugui sentir-nos. El carro és ple d'ampolles de vidre, hi duem les mantes de quan la Paige era un nadó, les camises que el pare va deixar a l'armari quan va marxar de casa i, per descomptat, les preuades oueres de la mare, plenes d'ous podrits. N'ha guardat fins i tot a les butxaques del jersei i de la jaqueta que ara duu posats.

Crec que seria millor deixar-lo, el carro, però prefereixo no posar-me a discutir: ara més que mai, el temps és or. Tan sols espero que la Paige no corri perill mentre s'espera sola al vestíbul. Hauria d'haver pensat que era millor baixar el carro primer, així ella s'hauria pogut esperar al tercer pis, que és molt més segur.

Quan arribem a la porta principal de l'edifici, ja tinc la roba amarada de suor. Estic nerviosa.

—Recordeu —els dic—. Passi el que passi, seguiu per El Camino en direcció a Page Mill Road i, quan hi hagueu arribat, aneu cap a la muntanya. Si ens separem, ens retrobarem al punt més alt, entesos?

Si ens separem, és poc probable que mai ens retrobem enlloc, però aferrar-nos a l'esperança és gairebé l'únic que ens queda. Fins i tot quan sabem que és falsa.

Premo l'orella contra la porta principal. No se sent res: ni vent, ni ocells, ni cotxes, ni veus. Aleshores faig un esforç per entreobrir la porta, que pesa moltíssim, i dono un cop d'ull a l'exterior.

Als carrers no hi ha ni una ànima, només s'hi veuen els cotxes buits que els propietaris van abandonar. La llum es va extingint i projecta un fred grisenc sobre l'asfalt i l'acer.

El dia és dels refugiats i de les bandes de saquejadors, però quan es

comença a fer fosc desapareixen i, de nit, al carrer ja no hi queda ningú. Ara, tot allò que es pugui relacionar amb un fet sobrenatural causa un autèntic terror. Sembla que tant predadors mortals com preses obeeixen els seus instints primaris: romanen amagats i no surten del cau fins que no s'ha fet de dia. Fins i tot les bandes més perilloses deixen la nit a les criatures que de ben segur vaguen per la foscor que governa aquest nou món.

Si més no, fins ara ha estat així. En algun moment, els més desesperats se sentiran temptats per la discreció que la negra nit els dona i s'arriscaran a sortir. I nosaltres n'estem, de desesperades. Reso perquè siguem les primeres i les úniques a sortir aquesta nit, més que res per no haver-me d'aturar a impedir que la Paige perdi el temps assistint qualsevol persona que necessiti ajuda a mig camí.

La mare m'agafa pel braç mentre deixa perdre la mirada en la foscor. Li veig la por als ulls inflats i plorosos. Sempre té aquest aspecte, ara: ha plorat moltíssim des que el pare va marxar. A la nit és quan s'ho passa pitjor, però no puc fer-hi res, jo. Miro de dir-li que tot anirà bé, però sempre m'escanyo amb la mentida. Consolar-la és inútil.

Respiro fondo abans d'obrir la porta.

